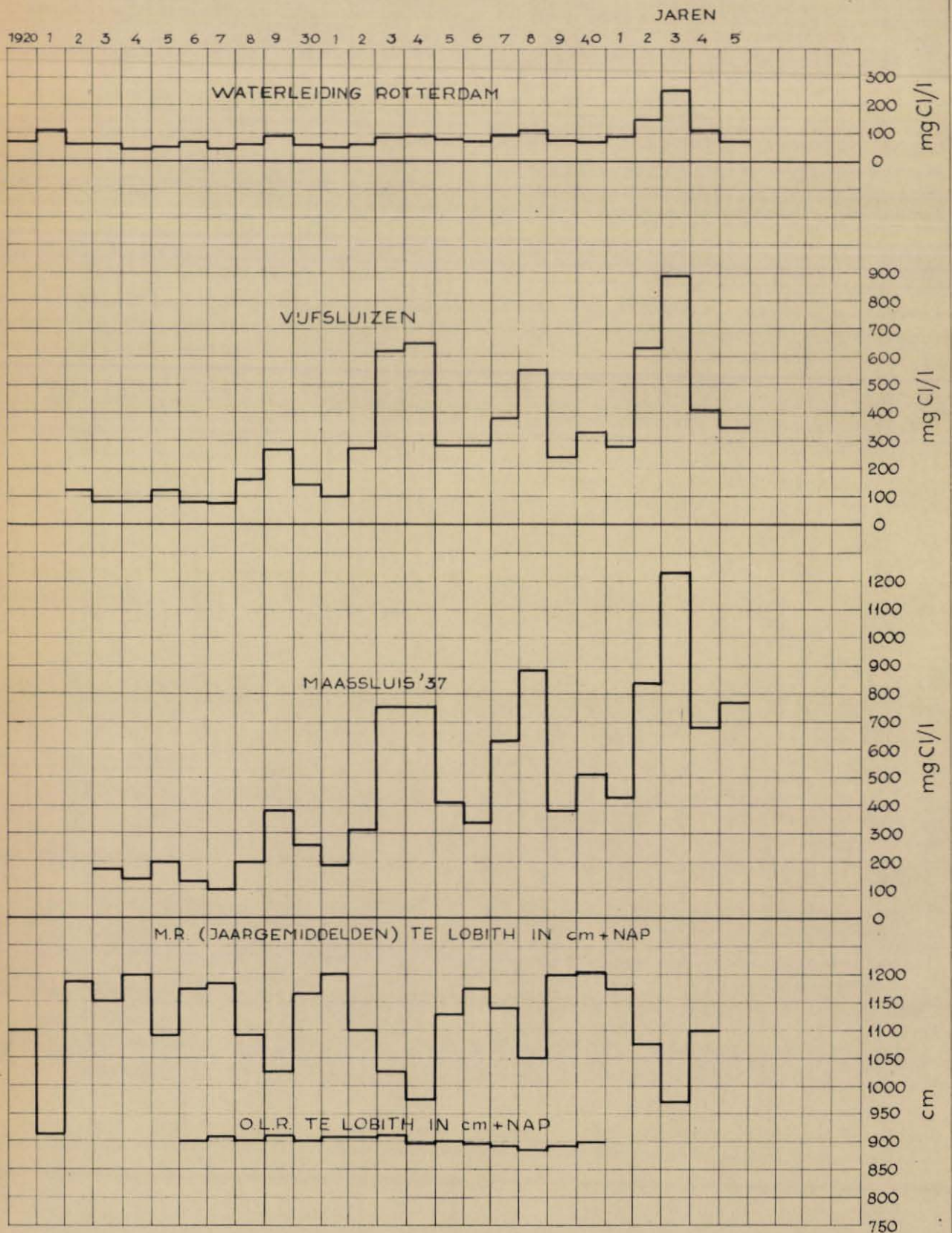

OVERZICHT VAN HET CHLOORGEHALTE LANGS DE ROTTERDAMSE WATERWEG

RAPPORT: ALG. 180.

R 298. D 505.

Drs C.W. Coppoolse.

"Chloorgehalte van de Benedenrivieren".

1947. 11 blz. 25 bijl. 1,5 cm.

Zeewater heeft een zoutgehalte van 35 gr. zout per liter, dit staat gelijk met een chloorgehalte van 20 gr. Cl. per liter. Het rivierzout heeft geen bepaald zout- of chloorgehalte. Hierbij is de opperafvoer van de rivier nl. een zeer belangrijke factor. Grote afvoer → gering zoutgehalte, kleine afvoer → aanzienlijk zoutgehalte.

Om het chloorgehalte te bepalen, zijn er drie methoden:

- 1e. de chemische (titratie)
- 2e. met de areometer (soortelijk gewicht) en
- 3e. de elektrische (geleidingsvermogen).

De chemische methode is wel de nauwkeurigste, terwijl de twee laatste zowel voor-, als nadelen hebben.

De Rijkswaterstaat heeft verschillende vaste stations voor de metingen van het zoutgehalte. Verder zijn nog gegevens beschikbaar van de verschillende heemraadschappen en de drinkwaterleidingen.

Uit de waarnemingen op de Waterweg en Nieuwe Maas verricht, blijkt een voortdurende toename van het chloorgehalte.

Rotterdam: Omstreeks 1920 schommelde het chloorgehalte om de (kmr.998) 50 mg/liter. Omstreeks 1943 is dit $2\frac{1}{2}$ maal zo hoog.

Maassluis : Omstreeks 1920 schommelde het chloorgehalte om de (kmr.1018) 150 mg/liter. Omstreeks 1945 was dit reeds 700 mg/liter.

Dit waren slechts 2 voorbeelden. In het rapport vindt men de gegevens van Spijkenisse, Willemstad, Numansdorp en Vijfsluizen.

Hoofdzakelijk moeten we de oorzaak van deze toename zoeken in de toenemende diepten en de groter wordende havenoppervlakten resp. van de Waterweg en Rotterdam. Ter bestrijding van het chloor zullen we het baggeren tot een uiterste moeten beperken en door inpoldering de uitbreiding der havens compenseren.